

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΛΗΡΕΤΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ. 15 — Ἐν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΑΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Γιατί νὰ ἐρωτᾶτε ὄλοένα
Μικροὶ, μεγάλοι, ὄλοι, τί θὰ γίνη ;
Δὲν ἔχετε πεποίθησι σ' ἐμένα ;
Κι' ἂν πόλεμο θὰ κάμω ἢ εἰρήνη,
Πρέπει καλὰ καὶ σώνει νὰ σᾶς πῶ
Ποῖόν κρύβω ἔστο κεφάλι μου σκοπό ;

Λυποῦμαι νὰ σᾶς βλέπω ἐπιστράτους,
Μ' ἂν πάλι ἐλευθέρους σᾶς ἀφήσω,
Θὰ πῆτε πῶς τὰ σύνορα τοῦ κράτους
'Απόρασι δὲν ἔχω νὰ τ' αὐξήσω.
'Αν ἴδητε πῶς ἀφίνω τὸ στρατὸ,
Θὰ πῆτε τὴν εἰρήνην πῶς ζητῶ.

Κι' ἂν σεῖς γιὰ σωτηρία μας ζητῆτε
'Ο πόλεμος νὰ γίνη μιὰ φορὰ,
'Εγὼ τὸν θέλω δέκα, συμπολιταί,
Καὶ τοῦτο σᾶς τὸ λέγω φανερά.
Τὸν ἄνθρωπον μὲ λέτε τοῦ πυρὸς,
Κι' ἂν ἦμαι, θὰ τὸ δείξῃ ὁ καιρὸς.

'Αλλ' ὅμως ἀγαπῶ καὶ τὴν εἰρήνην,
Καὶ τούτῃ ἔχει ἄφθονα καλά.
Καλὸς εἶναι κι' ὁ πόλεμος κι' ἐκείνη,
Μὰ δὲν σηκώνει χρήματα πολλὰ.
'Ο πόλεμος !.. ἂ ! πῶς τὸν ἀγαπῶ !
Αὐτὸς παρᾶ μὲ κάνει νὰ σκορπῶ.

Εἶθε γιὰ πάντα πόλεμος νὰ μείνῃ,
Μὰ ὄχι ὅπως σεῖς τὸν συζητεῖτε.
Θέλω νὰ ἦναι πόλεμος τι' εἰρήνη,
Καθὼς καὶ τώρα, φίλοι συμπολιταί.
Νὰ ἦναι ἔτσι κι' ἔτσι, δηλαδή
Στρατὸς, κανόνι Κρούπ κι' ἐληῆς κλαδί.

Μὰ πάλι μ' ἐρωτᾶτε « τί θὰ γίνη ; »
Μὲ πρόσωπα καὶ μάτια ἀναμμένα...
'Αν βλέπετε φουρτοῦνα ἢ γαλήνη,
Δὲν ἔχετε ποποίθησι σ' ἐμένα ;
Σὰν πατριώτης ποῦμαι δά κι' ἐγὼ
Μὲ ὄλους σᾶς μαζί δὲν θὰ πνιγῶ ;

Εἰς τοὺς παρόντας χρόνους τί νὰ κάμῃς ;
Μᾶς δίδονται ἐλπίδες καὶ πολλαί,
'Αλλ' ἔξαφνα ὁ Βίσμαρκ, αἱ Δυνάμεις,
'Εκεῖνος ὁ Μπαρὼν Χαῦμερλέ,
'Ο Γλάδστων, ὁ Γαμβέττας κι' οἱ λοιποὶ...
Δὲν ξέρει πρὶά κανέννας τί νὰ πῆ.

'Αλλ' ὅμως, προσφιλεῖς συμπατριῶται,
'Η νέα κι' ἡ παλαιὰ μου τακτικὴ
Θέλει νὰ ἦσθε ὄλοι στρατιῶται.
Κι' ἂν ἔξαφνα, γιὰ τύχη μας κακὴ,
Τὰ πράγματα ἀνάποδα ἐλθοῦν,
Φασκέλωσ'τα νὰ πᾶνε νὰ χαθοῦν.

Souris

ὡς φαίνεται, πρὸς τὸν μωρὸν αὐτοῦ ἀνάδοχον, ὅστις ἐκλαμβάνων αὐτὸ ὡς ζουρλόπαιδο ἢ χαμίνιον τὸ ἐκάλεσεν οὐδετέρως: τὸ πνεῦμα. Κατὰ τίνα ὁμῶς ὀλυμπιάδα εἶδε τὸ φῶς, καὶ τίς ἐγένετο αὐτῷ πατὴρ δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστόν· ἢ δὲ τῆς πατρότητος ἔρευνα ἀπαγορεύεται. Πολὺ ὁμῶς πιθανὸν νὰ ἔλκη τὸ γένος ἐκ τοῦ κραταίου Ὀλύμπου, ὡς οἱ πλείστοι τῶν ἡρώων. Κατὰ τοὺς μάκαρας ἐκείνους χρόνους, αἱ ὁδοὶ τῶν Ἀθηνῶν ἔβριθον ἐξ ἀθανάτων θεῶν, ὡς βρίζουσι σήμερον ἐκ πρώην ὑπουργῶν, αἱ τοῦ μέλλοντος ὑποψηφίων. Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι φασινὸς τις θεός, ὡς ὁ Φοῖβος-Ἀπόλλων, ἀποχωρίζομενος ἀπὸ γλαυκώπιδος ἢ βοώπιδος θνητῆς, μεθ' ἧς ἔχαιρέτισε τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, ἀπώλεσεν ἀκτίνα ἐκ τῆς περιβαλλούσης αὐτὸν αἴγλης καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἀκτίνος ἐκείνης ἐγεννήθη τὸ πνεῦμα. Κατὰ πᾶσαν δὲ πιθανότητα, ἢ ἀκτίς αὕτη ἔπεσεν ἐν τῷ μεταξὺ τῆς οἰκίας τοῦ Σωκράτους καὶ τοῦ Πλάτωνος διαστήματι, διότι καὶ Σωκράτης καὶ Πλάτων πρῶτοι ποιοῦνται χρῆσιν τῆς εἰρωνείας. Τί ἄλλο δὲ εἶναι ἢ εἰρωνεία ἢ βέλος ἐκ τῶν πολλῶν τῆς πλουσίας τοῦ πνεύματος φαρέτρας;

Ἄλλὰ τί εἶναι τὸ πνεῦμα;

Ἀπέναντι τοῦ ζητήματος τούτου ὁ Πασχάλ κατελήφθη πολλάκις ὑπὸ σκοτοδίνης. Πόσοι δὲ δὲν θὰ κατελαμβάνοντο ὑπὸ εὐθείας!

Τί εἶναι λοιπὸν τὸ πνεῦμα;

Εἶναι ἡ ψυχὴ τοῦ κόσμου, τὸ φῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χάους, ἢ αἰωνιότης ἐν τῷ μηδενί, σπινθήρ τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

Τί εἶναι τὸ πνεῦμα;

Εἶναι ἡ ἀλήθεια ἐν ἡμέρᾳ ἑορτῆς, τὸ λογικὸν ἐν χαρμῶν σπολῆ, ἢ φύσις μετημφισμένη εἰς τὴν τοῦ Μολιέρου Κελιμένην.

Πολλὰ καὶ ἐπὶ μακρὸν θὰ ἔλεγέ τις, χωρὶς νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ ἀληθοῦς ὀρισμοῦ, διότι ὑπάρχουσι παντὸς εἶδους πνεύματα ἀπὸ τοῦ Μολιέρου τοῦ ἔχοντος πτῆσιν ἄετοῦ, μέχρι τοῦ Βοαλῶ τοῦ βαδίζοντος μετὰ διακρίτου. Τὸ ἀληθές πνεῦμα εἶναι τὸ φέρον τὸ μειδιάμα, καὶ τὸ προκαλοῦν τὴν σκέψιν. Ὁ Τισσῶ, εἰς τῶν τεσσαράκοντα Ἀθανάτων ἐπὶ Αὐτοκρατορίας, μετέσχε τῶν σφαγῶν τοῦ Σεπτεμβρίου κατὰ τὴν Τρομοκρατίαν· περιήγαγεν ἐπὶ αἰχμῆς ἀκοντίου τὴν κεφαλὴν τῆς πριγκιπίσσης Λαμβάλλης· κατὰ δὲ τὴν Παλινόρθωσιν ἐδέξασε νὰ ὑποστῇ τὰς προσβολὰς τῶν βασιλικῶν, οἷτινες ἀνελάμβανον τοὺς τίτλους αὐτῶν, τοὺς τίτλους ἐκείνους, οὓς ἐθεώρουσαν ὡς δικαιώματα. Ἡμέραν τινὰ ὁ Τισσῶ ἔχαιρέτιζε παρὰ τινι ὑπουργῷ τὸν δούκα Δε-Λαροσφουκῶ, ὅστις ἀπηξίωσε νὰ ἀντιχαιρέτισῃ αὐτὸν.

— Πολὺ ὑψηλὰ κρατεῖτε τὴν κεφαλὴν, κύριε δούξ! εἶπεν ὁ ἀκαδημαϊκός.

— Τὴν ἰδικὴν μου, κύριε, ἀπήντησεν ὁ δούξ.

Ἴδου τὸ ἀληθές πνεῦμα.

III

Ἡ πένθιμος τῶν γλαυκῶν τοῦ Πανεπιστημίου φωνή, τοῦ Χάινε τὴν μουσάν φυγαδεύσασα, ἔρριψεν αἴφνης ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ὀχθῶν τοῦ Σηκουάνα ἐν τῇ καιομένῃ τοῦ Δανιὴλ καμίνῳ. Δὲν εἶναι ἀπάτη, δὲν εἶναι παιδιὰ τῆς τοῦ παιητοῦ humour. Ἴδου τὸ ἄστνυ κονιορτώδες, καίον καὶ καιόμενον, καὶ μάτην ζητοῦν σταγόνα ὕδατος παρ' ἀναλήτου οὐρανοῦ. Ἄνιξ καὶ πλήσσει καὶ μέλπει πρὸς παρηγορίαν τῶν μοιρῶν τὸ ἄσπμα, τῆς αὐτῆς θρηνώδους πολιτικῆς τὸν θλιβερόν ἐπωδόν. Σπεύσωμεν εἰς τοὺς κήπους τοῦ Ἀριστοφάνους, εἰσέλθωμεν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Δουκιανοῦ, ἵνα ζητήσωμεν ἀ-

ναψυχὴν. Ἄλλὰ ποῦ εἰσιν οἱ κήποι; ποῦ ἡ οἰκία; τίς θὰ ὀδηγήσῃ ἡμᾶς ἐκεῖ; αἱ γλαυκαί; Ἄγνοοῦσι βεβαίως τὴν ὁδόν. Φεῦ! κήπους καὶ οἰκίαν τὸ πᾶν συμπάρεσσε τῆς πόλεως τὸ σχέδιον. Καὶ ἀληθῶς! τί ἐγένετο ἡ εὐθυμος τοῦ Χριστοπούλου μουσα; ποῦ κρύπτεται ἡ καυστικὴ τοῦ Σούτσου σάτυρα; ποῦ ἀντηχεῖ ἡ παιδρὰ τοῦ Τανταλίδου λύρα; ποῦ εἶναι ἡ εὐτράπελος τοῦ Ὀρρανίδου, τοῦ Ῥαγκασῆ, τοῦ Καρῶδη μουσα; Σιγᾶ!

Τίς ἐκληρονόμησε τὴν εὐφύην τοῦ Ῥίζου Νερουλοῦ; τίς θὰ διαδεχθῇ τὸν Λασκαράτον;

Ἄλλὰ μὴ ἀπελπίζώμεθα· ἐλπίσωμεν εἰς τὴν κόλασιν! ἢ μήπως δὲν εἶναι παραδεσγμένον, ὅτι ὁ μὲν Θεὸς εἶναι ἀγαθός, ὁ δὲ Διάβολος εὐφύης; Χθὲς ἔτι ἡ κόλασις δὲ ἦλθεν εἰς ἐπικουρίαν ἡμῶν, δὲν ἀπέσειλεν τὸν παιδρὸν Ἀσμοδαῶν, ὅστις ἀττικῶ καλᾶμῳ καὶ παρσίνη μολυβδίτιδι, ἅμα τῇ ἐμφανίσει διεσκέδασε τὴν δμύχλην, ἐφυγάδευσε τὴν ἄνιαν, τὴν πλῆξιν, τὸν σπλῆνα, ἅπερ ἐλυμαίνοντο τὰς Ἀθήνας, καὶ ἐπανεφέρε τὸν ἥλιον, τὴν παιδρότητα τὸν γέλωτα; Ἄλλὰ τίς ἢ εὐθυμος αὕτη βοή; εἶναι συναυλία εὐφυολογιῶν, σκωμμάτων, γελῶτων, σατύρας, συριγμῶν! εἶναι ἢ συναυλία τῶν συναδέλφων τοῦ ἐπανεληθόντος Ἀσμοδαίου, εἶναι ὁ γέλως τρέχων τὰς ὁδοὺς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ῥαμπαγᾶ καὶ τοῦ Μῆ Χάινεσαι.— Οὐδεὶς πλέον φόβος· ἡ μουσα τοῦ μπᾶμ-μουμ, ἢ θραύσασα ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος τόσας Τούρκων κεφαλὰς, ὥστε φόβος ὑπῆρχε μὴ ἐκ τῆς σήψεως τῶν πτωμάτων ἐπέληθι λοιμὸς ἢ χολέρα, παρῆλθεν ἀνεπισπρεπτεῖ. Ἡ Γαλάτεια, ἡ Συζύγον Ἐκλογῆ, ἡ Μερόπη, ἡ Κόρη τοῦ Παρτοπόλου, ὁ Πετεινός, ὅστις ἀφῆκε τὸν κύριόν του πετάσας εἰς τὴν ὠραίαν Ἴταλίαν, ἐδειξαν τῇ φιλοπατρίδι ἄλλα θορυβώδη ἐκείνη μουση, ὅτι ἄλλοια ἢ πρὸς τὸ ἔθνικόν θεάτρον ἄγουσα.

Μὴ ἀπελπίζώμεθα! Ἐλπίσωμεν εἰς τὸ μέλλον, εἰς τὴν κόλασιν καὶ τὴν νέαν γενεάν, εἰς ἣν ἀνήκει καὶ ὁ κ. Δ. Κόκκος, οὗτινος τὰ πλήρη χάριτος, εὐφύης καὶ ζωῆς ποιήματα, εὐρίσκει κατωτέρω ὁ ἀναγνώστης.

Ἡ μουσα τοῦ κ. Κόκκου εἶναι νεαρά· πιστεύει εἰς τὸν ἥλιον καὶ τὴν ζωὴν, ἀν δὲν πιστεῖ πολὺ εἰς τὸν παράδεισον· φεύγει τὰ μνήματα, τὰ νεκρολούουδα καὶ τοὺς ἀτυχεῖς ἔρωτας, καὶ ῥίπτει ὀπισθεν, μακρὰν αὐτῆς, τὴν κύλικα τῶν στεναγμῶν καὶ τῶν δακρῶν. Ἄγνοεῖ τοὺς ἀορίστους τῶν ῥομαντικῶν πόθους, ἀλλ' ἔχει γέλωτας, καὶ ἀποπνέει τὴν παιδρότητα καὶ τὴν εὐθυμίαν. Θέλει νὰ ζήτη καὶ ζητεῖ ἄνθη εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐνθα ὁ μὲν Βεραζέρος ἔδρεψε τὸν Καλὸν Θεόν, ὁ δὲ Γκιούστης τὸν Πλάστην καὶ τὸ πλάσμα του, ἐν οἷς ὁμῶς οὐ θάλλει πάντοτε ἡ εὐσέβεια διότι πρὸ πολλοῦ «les dieux s' en vont», ὡς ἔλεγεν ὁ Χάινε.

Ε. Ἀσώπιος

ΜΕΓΑ ΛΑΜΠΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΝ ΜΠΑΛΛΟΝ

343—Ὁδὸς Ἐρμοῦ—343

Τὸ πολυτελέστερον καὶ πλουσιώτερον Λαμποπωλεῖον τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅλα τὰ εἶδη τῶν λαμπῶν ἀπὸ τῆς καλλιτεχνικωτέρας ἕως τῆς ἐφθνητοτέρας.

Συνιστῶμεν κυρίως εἰς τὰς οἰκογενείας καὶ τὰ Καταστήματα τὰς λεγομένας **Μυδραλιοδόλους Λάμπας**, μετὰ 2, 8, 10 καὶ 12 φετύλια.